

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 59/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 CoE/149/2010-41 z 20. júla 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 CoE/149/2010-41 z 20. júla 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Ako vyplynulo zo sťažnosti a z jej príloh, sťažovateľka ako oprávnená osoba doručila súdnemu exekútorovi Mgr. D. K. (ďalej len „súdny exekútor“) 3. februára 2010 návrh na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhala vymoženía sumy 3 200,37 € s príslušenstvom od fyzickej osoby (ďalej len „povinný“) na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku sp. zn. 47/07/09 z 27. júla 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 10. septembra 2009 a stal sa vykonateľným 16. septembra 2009 (ďalej len „exekučný titul“).

Súdny exekútor následne predložil Okresnému súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom, ktorým bol povinný zaviazaný zaplatiť sťažovateľke sumu 3 200,37 € s príslušenstvom a náhradu trov rozhodcovského konania.

Okresný súd uznesením sp. zn. 21 Er/178/2010 z 8. apríla 2010 zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia v celom rozsahu na základe § 44 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Okresný súd posudzoval poskytnutý úver ako úver spotrebiteľský v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky predstavuje neprimeranú podmienku, teda neplatné ustanovenie, a preto rozhodcovský rozsudok nemôže byť riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie.

Proti označenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 CoE/149/2010-41 z 20. júla 2010 tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľka svoju sťažnosť v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, odôvodňuje s poukazom na § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) v spojení s poukazom na Exekučný poriadok a v tejto súvislosti tvrdí, že uvedené ustanovenie zákona o rozhodcovskom konaní *nedáva exekučnému súdu právomoc „preskúmať exekučný titul, ale len posúdiť plnenie priznané exekučným titulom, nakoľko aj zákonná formulácia hovorí o plnení, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok a nie o právnom dôvode, z ktorého plnenie vyplýva a na ktorého základe bol vydaný exekučný titul. Uvedený záver pritom nevyplýva len z gramatického výkladu § 45 ZoRK, ale možno ho systematicky odvodiť aj z vymedzenia oprávnenia exekučného súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku, ktorá je vymedzená na a) preskúmanie materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu... b) na posúdenie rozporu plnenia priznaného exekučným titulom ako plnenia objektívne nemožného, plnenia právom dovoleného alebo plnenia v súlade s dobrými mravmi.“*

Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka poukazuje aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-40/08, Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, podľa ktorého ak spotrebiteľ nepodá žalobu o preskúmanie rozhodcovského rozsudku, všeobecný súd nemôže naprávať toto jeho opomenutie a ani nahrádzať celkovú pasivitu spotrebiteľa v rozhodcovskom konaní.

Sťažovateľka na základe uvedeného konštatuje, že krajský súd *„preskúmaním zmluvy o revolvingovom úvere a nesprávnou aplikáciou § 45 zákona o rozhodcovskom konaní zasiahol do právoplatne ukončenej veci... a tiež konal v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy a ustanoveniami zákona o povinnosti náležite svoje rozhodnutie zdôvodniť, ktorá bola precizovaná rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva“*.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľka poukazuje na to, že *«postupom Krajského súdu v Banskej*

Bystrici bol ústavný článok 47 ods. 3 porušený. Neústavným výkladom zákona a jeho obchádzaním v otázke právomoci exekučného súdu bolo povinnému vytvorené priaznivejšie postavenie. Povinný napriek absolútnej pasivite v celom predchádzajúcom konaní... bol postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici postavený do pozície ako keby v žalobnej odpovedi vznášal skutkové i právne námietky spochybňujúce jeho povinnosti. Pri spochybňovaní zmluvných dojednaní v základnom konaní zo strany povinného by však sťažovateľ mal aspoň právo sa k takýmto argumentom vyjadriť, kým v tomto prípade jediným právom na vyjadrenie bolo odvolanie. Postup spočívajúci v nahradení vôle a činnosti protistrany sťažovateľa aj činnosťou Krajského súdu v Banskej Bystrici nemá oporu v zákone a nesporne a jednoznačne vedie k záveru, že konštatovanie „žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní vecí“ bolo porušené v neprospech sťažovateľa.».

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo spoločnosti P., s. r. o... podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15 CoE/149/2010-41 zo dňa 20. 7. 2010 porušené.

II. Základné právo spoločnosti P., s. r. o... článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15 CoE/149/2010-41 zo dňa 20. 7. 2010 porušené.

III. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15 CoE/149/2010-41 zo dňa 20. 7. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 303,16 EUR vrátane DPH... na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala (petit). Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušiteľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní... rovní.

Sťažovateľka namietala porušenie v petite označených práv uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE/149/2010-41 z 20. júla 2010.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je subsidiárna, čo znamená, že ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom exekučných súdov, ktoré v rámci exekučného konania a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vecne posúdili a rozhodli o rozhodcovskom rozsudku (exekučnom titule), pričom dojednaná rozhodcovská doložka predstavovala podľa ich názoru neprijateľnú podmienku, teda neplatné ustanovenie, a preto rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní nemohol byť spôsobilým exekučným titulom na vykonanie exekúcie. V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a ich právnym názorom, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej právnej veci.

Za kľúčovú považoval ústavný súd námietku sťažovateľky, v zmysle ktorej *exekučný súd nie je oprávnený preskúmavať správnosť záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal, teda dospieť k inému záveru, ako rozhodol príslušný orgán, v danom prípade rozhodcovský súd.*

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že *«V zmysle § 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Zb. o exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak nezistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Inak žiadosť o udelenie poverenia zamietne.*

Podľa § 45 ods. 1 zákona NS SR č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov, na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví, z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Ods. 2, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, tak súlad rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu s § 45 ZoRK je hmotnoprávnym predpokladom na vykonanie exekúcie.

Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že je povinnosťou exekučného súdu pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie preskúmať aj exekučný titul, teda že exekučný súd je oprávnený pri postupe podľa § 45 ZoRK hľadiť na rozhodcovský rozsudok, ktorý je exekučným titulom, akoby nebol materiálne právoplatný a môže ho preskúmať z hľadísk vyjadrených v ustanovení § 45 ZoRK aj čo do materiálnej správnosti. Takáto povinnosť plynula exekučnému súdu aj v prejednávanej veci.».

Ďalej krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na to, že „Predmetná zmluva o úvere, ako neoddeliteľná súčasť exekučného titulu, obsahuje podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán. Takouto je rozhodcovská doložka, ktorú exekučný súd správne vyhodnotil ako neplatnú. Potom aj rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom je exekučný titul, sa uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán – v zmysle výkladu smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. 4. 1993 rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluve o úvere bola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ako taká bola už od počiatku neplatnou podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, a rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní nemôže byť spôsobilým exekučným titulom na vykonanie exekúcie.

Rozhodcovská doložka v zmluve nie je dojednaná individuálne, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru ako súčasť formulárovej zmluvy o úvere. Možno súhlasiť s okresným súdom v tom, že spôsob, akým bola rozhodcovská doložka koncipovaná, formálne napĺňa podmienku uvedenú v písm. q) bodu 1 Prílohy cit. smernice v tom význame, že rozhodcovské konanie nebolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov zo zmluvy. Je pravdou, ako namieta odvolateľ, že Všeobecné podmienky v bode 18.1 stanovili, že všetky spory, ktoré vzniknú medzi zmluvnými stranami, budú riešené alternatívne pred vyššie uvedeným rozhodcovským súdom, ktorý vydal exekučný titul, alebo pred všeobecným súdom v zmysle OSP, že výber jednej z týchto alternatív prináleží žalobcovi. Vychádzajúc z povahy samotnej zmluvy o úvere je ale zrejmé, že subjektom, ktorý bude mať v konečnom dôsledku právo voľby medzi rozhodcovským alebo civilným súdom, bude takmer vždy veriteľ (oprávnený), nakoľko miera jeho práv voči druhej zmluvnej strane v súvislosti s mierou povinností dlžníka (povinného) zabezpečuje takmer úplnú dominanciu v tomto zmluvnom vzťahu a minimalizuje dôvody na podanie žaloby zo strany dlžníka. K takémuto závažnému narušeniu rovnováhy v rozpore s úmyslom vyjadreným v smernici dochádza už aj samotnou skutočnosťou, že spotrebiteľovi nie je zo zákona daná možnosť v prípade podania žaloby voči nemu na rozhodcovskom súde (nachádzajúcim sa okrem toho v značnej vzdialenosti od bydliska dlžníka – odporcu) domáhať sa možnosti uskutočniť konanie na súde v mieste jeho bydliska ako je to prirodzené v občianskom súdom konaní. Napriek formálnemu zneniu rozhodcovskej doložky reálne dochádza k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami, a

to samozrejme v neprospech spotrebiteľa (dlžníka). Spotrebiteľ sa podpisom zmluvy, obsahom ktorej je aj takáto doložka, reálne vopred vzdáva práva na účinnú procesnú obranu (či už z nevedomosti alebo nemožnosti vyplývať na obsah zmluvy), čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľným javom – podmienkou.“

V danej veci ústavný súd nedospel k záveru, že by napadnuté uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné a zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné na posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, a to predovšetkým § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, § 52 ods. 1 a 2 a § 53 ods. 1 a 4 písm. r) a ods. 5 zákona Občianskeho zákonníka v znení účinnom v relevantnom čase a Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ústavný súd rovnako poukazuje na právnú úpravu nadväzujúcich právnych predpisov, ako je zákon o spotrebiteľských úveroch), ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté uznesenie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní uznesenia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V neposlednom rade ústavný súd poukazuje tiež na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 2007 (publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997) uviedol, že „súdna

exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Ako už bolo uvedené, sťažovateľka vo svojej argumentácii poukázala aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci *Asturcom Telecomunicaciones SL* proti *Cristina Rodríguez Nogueira* (C-40/08), ktorý pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami rozhodoval o otázke právomoci vnútroštátneho súdu (ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku) v tom zmysle, či je oprávnený konštatovať *ex offio* nekalú povahu rozhodcovskej doložky. Súdny dvor Európskej únie vo výroku svojho rozsudku konštatoval, že vnútroštátny súd môže *ex offio* preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu (právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu v právnej veci spotrebiteľa) z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. Ústavný súd preto argumentáciu sťažovateľky uvedeným rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie považoval skôr svedčiacu v prospech správnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude

spĺňať oĀakvnia a predstavy Āastnka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľny a aby jeho rozhodnutie bolo možne kvalifikovať ako zkonn, preskmateľne a nearbitrárne. V opaĀnom prípade nem stavny súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnut súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. S 50/04, III. S 162/05).

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na rovnosť Āastnikov v konaní podľa Āl. 47 ods. 3 stavy, stavny súd iba konštatuje, že keďže nezistil svojoľnosť alebo arbitrárnosť namietaného uznesenia krajského súdu v súvislosti s oznaĀenm Āl. 46 ods. 1 stavy, nemohlo dôjsť k arbitrárnosti tohto rozhodnutia ani v súvislosti s namietaným porušením Āl. 47 ods. 3 stavy.

stavny súd nezistil prĀinn súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením oznaĀench základných práv, preto vzhľadom na uvedene bolo potrebne jej sťažnosť vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnen.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa dalim návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia), keďže rozhodovanie o nich je viazane na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (Āl. 127 ods. 2 prvá veta stavy).

P o u Ā e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravnny prostriedok.

V Košiciach 3. marca 2011